

Tidoblet hjelpestikkerpris til Sør-Afrika

Gjestfriheten er stor på landsbygda i Sør-Afrika. Her i Soetfontein blir Kari Storhaug ledsaget av dansende barn når hun er på vei til å avlegge høvdingen et besøk.

Da Kari Storhaug fikk hjelpestikkerprisen på 250 000 norske kroner for 1999, sa hun at hun ville at pengene skulle gå til prosjekter i utviklingsland. Etter det har hun sørget for at summen er blitt tidoblet. Først la hun til de 50 000 som hun hadde på konto etter at hun fikk Benzow-prisen. Senere valgte hun seg Norsk Folkehjelp og deres prosjekter i Sør-Afrika som mottaker av midlene, og når en hjelpeorganisasjon får en slik gave, er systemet at Utenriksdepartementet legger til en sum tilsvarende 80 eller 90 prosent av totalbeløpet. I oktober i fjor var Kari Storhaug i Sør-Afrika for å se mangfoldet i prosjektene som hennes etter hvert tre millioner norske kroner skal gå til.

– Hvorfor valgte du Norsk Folkehjelp som samarbeidspartner?

– Jeg har relasjoner til Sør-Afrika fra tidligere og ønsket at pengene skulle gå dit. Men jeg så også at det ikke så lett lot seg gjøre å finne mottakere som hadde

mulighet til å styre prosjekter med regnskapsansvar og den øvrige administrasjon som kreves. Derfor ringte jeg etter hvert til Norsk Folkehjelp, som viste seg å ha en liste over prosjekter som jeg syntes det ville være greit å støtte, og som er godt drevet av lokale krefter i Sør-Afrika.

– Hva slags prosjekter er dette?

– Det er snakk om flere ulike prosjekter, med nokså varierende innhold. Det første vi fikk se da jeg og en representant for NORAD besøkte Sør-Afrika i oktober, var en klinikk i Soweto ved Johannesburg som driver hiv-forebyggende arbeid blant unge. Videre dro vi til et treningssenter for fattig landsbyungdom i nærheten av Durban hvor de lærer håndverksfag som muring, rørleggerarbeid, får it-opplæring og hvor det også var en gartnerskole og et verksted for keramikk og treskulpturer. Det viste seg at mange av ungdommene som var trent ved senteret hadde fått jobb etterpå. Et annet landsbyprosjekt vi så på var et snekkerverksted, der virksomheten i høyeste grad var preget av aids-epide-

mien; for der snekret de stort sett kister som den fattige delen av befolkningen hadde råd til. Videre dreide prosjektene seg om en enkel systue som sysselsatte en del kvinner og helt basale jordbruksprosjekter som dyrking av mais ved husveggen eller kyllingoppdrett. En enkel barnehage drevet av bestmødre som tok seg av sine døtres barn, var også blant de prosjektene vi besøkte. Og i nærheten av Soetfontein var vi med på det aller første møtet som ble arrangert for foreldre med funksjonshemmede barn.

Det er liten tvil om at midlene fra hjelpestikkerprisen 2000 er gått til et land der det ikke er vanskelig å finne behov som skal dekkes. I Sør-Afrika kan pengene rekke langt også; Kari Storhaug forteller blant annet at for 400 norske kroner kan man drive en enkel barnehage i én måned, inkludert lønn til de ansatte og et måltid varm mat til barna hver dag.

Ellen Beate Dyvi